

“मीठे बच्चे- आफ्नो तकदिर सतोप्रधान बनाउनको लागि यादमा रहने खुब पुरुषार्थ गर । सदा याद रहोस्- म आत्मा हुँ, बाबाबाट पूरा वर्सा प्राप्त गर्नु छ।”

प्रश्न:- बच्चाहरूलाई यादको चार्ट राख्न किन मुश्किल लाग्छ?

उत्तर:- किनकि कति बच्चाहरूले यादलाई यथार्थ रूपले बुझ्दैनन्। बस्छन् यादमा अनि बुद्धि बाहिर भइकिन्छ। शान्त हुँदैनन्। त्यसले फेरि वायुमण्डललाई बिगाउँछ। याद गरेनन् भने चार्ट फेरि कसरी लेख्ने। यदि कसैले झुटो लेख्यो भने धेरै दण्ड पर्न जान्छ। सच्चा बाबालाई सत्य बताउनु पर्छ।

गीत:- तकदिर जगाकर आई हूँ.....

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूलाई फेरि पनि रुहानी बाबा हरेक दिन सम्झाउनु हुन्छ- जति हुन सक्छ देही-अभिमानी बन। आफूलाई आत्मा निश्चय गर अनि बाबालाई याद गर किनकि तिमीलाई थाहा छ- हामी उहाँ बेहदका बाबाबाट बेहद सुखको तकदिर बनाउन आएका छौं। त्यसैले बाबालाई याद गर्नुपर्छ। पवित्र सतोप्रधान नबनी सतोप्रधान तकदिर बनाउन सकिँदैन। यो त राम्रोसँग याद गर। मूल कुरा हो नै एक। यो त आफ्नो शरीरमा लेखिदेऊ। हातमा नाम लेख्छन् नि। तिमीले पनि लेखिदेऊ- म आत्मा हुँ, बेहदको बाबाबाट म वर्सा लिइरहेको छु किनकि मायाले भुलाइदिन्छ त्यसैले लेखिएको छ भने- घरी-घरी याद रहन्छ। मनुष्यले ओम्को वा कृष्ण आदिको चित्र पनि लेखाउँछन् यादको लागि। यो त हो नयाँ भन्दा नयाँ याद। यो केवल बेहदका बाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ। यो बुझ्यो भने तिमी सौभाग्यशाली त के पदम भाग्यशाली बन्छौ। बाबालाई नजानेको कारण, याद नगरेको कारण कङ्काल बनेका छन्। एउटै बाबा हुनुहुन्छ जो सधैंको लागि सुखी बनाउन आउनु भएको छ। गर्न त याद गर्छन् तर केही जानेका छैनन्। बेलायतीले पनि सर्वव्यापी भन्न भारतवासीबाट सिकेका हुन्। भारत गिरेको छ, त्यसैले सबै गिरेका छन्। भारत नै जिम्मेवार छ आफूलाई गिराउन र अरु सबैलाई गिराउन। बाबा भन्नुहुन्छ- म पनि यहाँ नै आएर भारतलाई स्वर्ग सच खण्ड बनाउँछु। यस्तो स्वर्ग बनाउनेको कति ग्लानि गरिदिन्छन्। भुलेका छन् त्यसैले लेखिएको छ- यदा यदा ही... यसको पनि अर्थ बाबाले नै आएर सम्झाउनु हुन्छ। महिमा एक बाबाको हो। अहिले तिमीलाई थाहा छ, बाबा आउनु हुन्छ अवश्य, शिव जयन्ती मनाउँछन्। तर शिव जयन्तीको कदर बिलकुलै छैन। अहिले तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- अवश्य आएर जानुभएको हो, जसको जयन्ती मनाउँछन्। सत्ययुगी आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना उहाँले नै गर्नुहुन्छ। अरु सबैले जानेका छन्- हाम्रो धर्म फलानोले फलानो समयमा स्थापना गरेको हो। उनीहरू भन्दा पहिलो थियो देवी-देवता धर्म। उनीहरूलाई बिलकुलै थाहा छैन- यो धर्म कहाँ गुम भयो। अहिले बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ- बाबा नै सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ, अरु कसैको महिमा छैन। धर्म स्थापकको महिमा के हुन्छ। बाबाले पावन दुनियाँको स्थापना र पतित दुनियाँको विनाश गराउनु हुन्छ र तिमीलाई मायामाथि विजय प्राप्त गराउनु हुन्छ। यो बेहदको कुरा हो। रावणको राज्य सारा बेहदको दुनियाँमा छ। हदको लंका आदिको कुरा होइन। यो हार-जितको कहानी पनि सारा यहाँको नै हो। बाँकी त उपकथा (बाइप्लट) हुन्। यहाँ नै डबल शिरताज र सिंगल ताज राजाहरू बन्छन्, अरु जति पनि ठूला-ठूला बादशाह भएर गएका छन्, देवी-देवता सिवाय कसैमाथि पनि लाइटको ताज छैन। देवताहरू त फेरि पनि स्वर्गका मालिक थिए नि। अब शिवबाबालाई भनिन्छ नै परमपिता, पतित-पावन। यिनलाई लाइट कहाँ दिन्छन्। लाइट तब दिइन्छ जब विना लाइटका पतित पनि हुन्छन्। उनीहरू कहिल्यै विना लाइटका हुँदैनन्। बिन्दीमा कसरी लाइट दिन सकिन्छ। हुन सक्दैन। दिन-प्रतिदिन तिमीलाई धेरै गहन-गहन कुरा सम्झाइरहनु हुन्छ, जसले जति बुद्धिमा बसाउन सक्छ। मुख्य हो नै यादको यात्रा। यसमा मायाको विघ्न धेरै पर्छ। लेख्न त कसैले यादको चार्टमा ५०-६० प्रतिशत पनि लेख्छन् तर बुझ्दैनन् यादको यात्रा केलाई भनिन्छ। सोधिरहन्छन्- यस कुरालाई याद भन्ने? धेरै मुश्किल छ। तिमी यहाँ १०-१५ मिनेट बस्छौ, त्यसमा पनि जाँच गर- यादमा राम्रोसँग रहन्छु? धेरै छन् जो यादमा रहन सक्दैनन् फेरि उनीहरूले वायुमण्डललाई बिगारिदिन्छन्। धेरै छन् जसले यादमा नरहेको कारण विघ्न पारिदिन्छन्। सारा दिन बुद्धि बाहिर भइकिइरहन्छ। यहाँ त्यो शान्ति कहाँ हुन्छ र, त्यसैले यादको चार्ट पनि राख्दैनन्। झुटो लेख्नाले त अझै दण्ड पर्छ। धेरै बच्चाहरूले भुल गर्छन्, छिपाउँछन्। सत्य बताउँदैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- सत्य बताएनौ भने कति दोष हुन जान्छ। जति ठूलो नराम्रो काम गरेको भए पनि सत्य बताउनमा

लाज लाग्छ। अक्सर गरेर सबैले झुटो बताउँछन्। झुटो माया, झुटो काया... छ नि। एकदम देह-अभिमानमा आउँछन्। सत्य सुनाउनु त राम्रै हो अझ बढि पनि सिक्छन्। यहाँ सत्य बताउनु पर्छ। ज्ञानको साथै यादको यात्रा पनि आवश्यक छ किनकि यादको यात्राबाट नै आफ्नो अनि विश्वको कल्याण हुनु छ। ज्ञान बुझाउनको लागि धेरै सहज छ। यादमा नै मेहनत छ। बाँकी बीजबाट वृक्ष कसरी निस्कन्छ, त्यो त सबैलाई थाहा छ। बुद्धिमा ८४ को चक्र छ, बीज र वृक्षको ज्ञान हुन्छ नि। बाबा त सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। उहाँमा ज्ञान छ सम्झाउनको लागि। यो हो बिलकूल असामान्य कुरा। यो मनुष्य सृष्टिको वृक्ष हो। यो पनि कसैले जानेका छैनन्। सबैले नेति-नेति भन्दै गए। अवधिलाई नै जानेका छैनन् भने बाँकी के जान्नु। तिमीहरूमा पनि धेरै कम छन् जसले राम्रोसँग जानेका छन्, त्यसैले सेमिनार पनि बोलाउँछन्। आ-आफ्नो सल्लाह दिनुहोस्। सल्लाह त कसैले पनि दिन सक्दैन। यस्तो होइन- जसको नाम छ उनीहरूले नै दिनु पर्छ। हाम्रो नाम छैन, कसरी दिने। होइन, कसैले पनि सेवा अर्थ कुनै सल्लाह होस्, सुझाव होस् लेख्न सक्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- कुनै पनि सल्लाह आयो भने लेख्नुपर्छ। बाबा! यस युक्तिले सेवा धेरै बढ्न सक्छ। कसैले पनि सल्लाह दिन सक्छ। हेर्नुहुन्छ कुन-कुन प्रकारका सल्लाह दिइएका छन्। बाबा त भनिरहनुहुन्छ- कुन युक्तिले हामीले विश्वको कल्याण गरौं, सबैलाई सन्देश दिऊं। आपसमा विचार विमर्श गर, लेखेर पठाऊ। मायाले सबैलाई भुलाइदिएको छ। बाबा तब आउनु हुन्छ जब मृत्यु सामुन्ने हुन्छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- सबैको वानप्रस्थ अवस्था छ, पढ नपढ, मर्नु अवश्य छ। तयारी गर नगर, नयाँ दुनियाँ अवश्य स्थापना हुनु छ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरू जो छन् उनीहरूले आफ्नो तयारी गरिरहन्छन्। सुदामाको पनि उदाहरण गायन गरिएको छ- मुठी चामल लिएर आए। बाबा हामीलाई पनि महल मिल्नुपर्छ। छ नै उनीहरूसँग चामल मुठी भने के गर्ने। बाबाले मम्माको उदाहरण बताउनु भएको छ- चामल मुठी पनि ल्याइनन्। तर पनि कति उच्च पद पाइन्, यसमा पैसाको कुरा छैन। यादमा रहनु अनि आफू समान बनाउनु छ। बाबाको त कुनै शुल्क आदि छैन। सम्झन्छन्- हाम्रो पासमा पैसा छ भने किन यज्ञमा स्वाहा नगर्ने। विनाश त हुनु नै छ। सबै व्यर्थ भएर जान्छ। यसबाट केही त सफल गरौं। हरेक मनुष्यले केही न केही दान-पुण्य आदि अवश्य गर्छन्। त्यो हो पाप आत्माहरूको पाप आत्माहरूलाई दान-पुण्य। फेरि पनि त्यसको अल्पकालको लागि फल मिल्छ। सम्झ- कसैले युनिवर्सिटी, कलेज आदि बनाउँछन्, पैसा धेरै छ, धर्मशाला आदि बनाएर दिन्छन् भने उनीहरूलाई घर आदि राम्रा मिल्छन्। तर फेरि पनि बिमारी आदि त हुन्छन् नि। सम्झ- कसैले अस्पताल आदि बनाएको छ भने स्वास्थ्य राम्रो रहन्छ। तर त्यसबाट सबै मनोकामना त सिद्ध हुँदैन। यहाँ त बेहदको बाबाबाट तिमी सबै कामनाहरू पूरा हुन्छन्।

तिमी पावन बन्छौं त्यसैले सबै पैसा विश्वलाई पावन बनाउनमा लगाउनु राम्रो हो नि। मुक्ति-जीवनमुक्ति दिनुहुन्छ त्यो पनि आधाकल्पको लागि। सबैले भन्छन्- हामीलाई शान्ति कसरी मिल्छ। त्यो त शान्तिधाममा मिल्छ र सत्ययुगमा एक धर्म हुने भएकाले त्यहाँ अशान्ति हुँदैन। अशान्ति हुन्छ रावण राज्यमा। गायन पनि छ नि- राम राजा राम प्रजा... त्यो हो अमरलोक। त्यहाँ अमरलोकमा मर्ने अक्षर हुँदैन। यहाँ त बसी-बसी अचानक मर्छन्, यसलाई मृत्युलोक, त्यसलाई अमरलोक भनिन्छ। त्यहाँ मर्ने भन्ने हुँदैन। पुरानो एउटा शरीर छोडेर फेरि बालक बन्छन्। कति फाइदा हुन्छ। श्री-श्रीको मतमा तिमी एवरहेल्दी बन्छौं। त्यसैले यस्ता रुहानी सेन्टर कति खुल्नुपर्छ। थोरै आए पनि त्यो कम होइन। यस समयमा कुनै मनुष्यले ड्रामाको अवधिलाई जान्दैन। तिमीलाई सोध्छन् फेरि यो कसले सिकाएको हो। अरे, हामीलाई बताउने बाबा हुनुहुन्छ। यति धेरै बी.के. छन्। तिमी पनि बी.के. हौ। शिवबाबाका बच्चाहरू हौ। प्रजापिता ब्रह्माका पनि बच्चा हौ। यी हुन्- मानवका ग्रेट-ग्रेट ग्रेन्ड फादर (आदिपिता)। उहाँबाट हामी बी.के. निस्किएका हौं। वंशावली हुन्छ नि। तिमी देवी-देवताको कुल धेरै सुख दिनेवाला छ। यहाँ तिमी उत्तम बन्छौं फेरि त्यहाँ राज्य गर्छौं। यो कसैको बुद्धिमा रहन सक्दैन। यो पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- देवताहरूका पाउ यस तमोप्रधान दुनियाँमा पर्न सक्दैनन्। जड चित्रको छायाँ पर्न सक्छ, चैतन्यको पर्न सक्दैन। त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! एक त यादको यात्रामा बस, कुनै पनि विकर्म नगर, अर्को सेवाका युक्तिहरू निकाल। बच्चाहरू भन्छन्- बाबा, हामी त लक्ष्मी-नारायण जस्तै बन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी मुखमा गुलाब, तर यसको लागि मेहनत पनि गर्नु छ। उच्च पद पाउनु छ भने आफू समान बनाउने सेवा गर। तिमीले एक दिन देख्छौ- एक-एक पण्डाले १००-२०० यात्री पनि लिएर आउँछन्। पछि गएर देख्दै जान्छौ। पहिला नै कहाँ केही भन्न सकिन्छ र! जे हुँदै जान्छ त्यसलाई हेर्दै गइन्छ।

यो बेहदको ड्रामा हो। तिमी सबैभन्दा मुख्य पार्ट छ बाबासँग, जुन तिमीले पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाउँछौ। यो हो

पुरुषोत्तम संगमयुग। अब तिमी सुखधामको मालिक बन्छौ। त्यहाँ दुःखको नाम-निशान हुँदैन। बाबा नै दुःख-हर्ता, सुख-कर्ता हुनुहुन्छ। आएर दुःखबाट मुक्त गर्नुहुन्छ। फेरि सम्झन्छन्- यति धन छ, ठूला-ठूला महल छन्, बिजुली छ, बस यो नै स्वर्ग हो। यो सबै हो मायाको पम्प। सुखको लागि साधन धेरै जम्मा गर्छन्। ठूला-ठूला महल बनाउँछन् फेरि कसरी अचानक मृत्यु हुन्छ, त्यहाँ मर्ने डर हुँदैन। यहाँ त अचानक मर्छन् फेरि कति शोक गर्छन्। फेरि समाधिमा गएर आँशु बगाउँछन्। हरेकको आ-आफ्नो रसम-रिवाज छ। अनेक मत छन्। सत्ययुगमा यस्ता कुरा हुँदैनन्। त्यहाँ त एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्। तिमी कति सुखमा जान्छौ। त्यसको लागि कति पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। कदम-कदममा मत लिनुपर्छ। गुरुको वा पतिको मत लिन्छन् या त आफ्नो मतले चल्नुपर्ने हुन्छ। आसुरी मतले के काम दिन्छ। आसुरीतर्फ नै धकेल्छ। अब तिमीलाई मिल्छ ईश्वरीय मत, उच्च भन्दा उच्च त्यसैले गायन गरिएको पनि छ- श्रीमद्भगवान्वाच। तिमी बच्चाहरूले श्रीमतद्वारा सारा विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछौ। त्यस स्वर्गका तिमी मालिक बन्छौ त्यसैले तिमीले हर कदममा श्रीमत लिनु पर्छ तर कसैको तकदिरमा छैन भने फेरि मतमा चल्दैनन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- कसैको कुनै विचार छ, सल्लाह छ भने बाबालाई पठाऊ। बाबालाई थाहा छ-को-को सल्लाह दिन लायक छन्। नयाँ-नयाँ बच्चाहरू निस्किएरहन्छन्। बाबाले त जान्नुहुन्छ नि, कुनचाहिँ राम्रा-राम्रा छन्। दोकानदारहरूले पनि राय सल्लाह निकाल्नु पर्छ- यस्तो यत्न गरौं जसद्वारा बाबाको परिचय मिलोस्। दोकानमा पनि सबैलाई याद गराइराख। यहाँ जब सत्ययुग थियो तब एक धर्म थियो। यसमा चिन्तित हुने त कुरै छैन। सबैको एक बाबा हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गरौं भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। स्वर्गको मालिक बन्छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) श्रीमतमा चलेर सारा विश्वलाई स्वर्ग बनाउने सेवा गर्नु छ, धेरैलाई आफू समान बनाउनु छ। आसुरी मतबाट आफ्नो सम्हाल गर्नु छ।

२) यादको मेहनतद्वारा आत्मालाई सतोप्रधान बनाउनु छ। सुदामाले जस्तै जति पनि चामल मुठी छ त्यो सबै सफल गरेर आफ्ना सबै कामनाहरू सिद्ध गर्नु छ।

वरदान:- परीक्षा र समस्याहरूमा ओइलाउनुको सट्टा मनोरञ्जनको अनुभव गर्ने सदा विजयी भव
यस पुरुषार्थी जीवनमा ड्रामा अनुसार समस्याहरू वा परिस्थितिहरू त आउनु नै छ। जन्म लिनासाथ अगाडि बढ्ने लक्ष्य राख्नु अर्थात् परीक्षा र समस्याहरूलाई आह्वान गर्नु। जब मार्गमा जानु नै छ भने मार्गको दृश्यहरू नहोस् यो कसरी हुन सक्छ। तर ती दृश्यहरूलाई पार गर्नुको सट्टा यदि करेक्शन गर्न लागेमा बाबाको यादको कनेक्शन लूज हुन जान्छ र मनोरञ्जनको साटो मनलाई निराश गरिदिन्छौ। त्यसैले वाह दृश्य वाह! को गीत गाउँदै अगाडि बढ् अर्थात् सदा विजयी भवको वरदानी बन।

स्लोगन:- मर्यादामा चल्नु अर्थात् मर्यादा पुरुषोत्तम बन्नु हो।